

Länken nr 1 2008

MFK:s nya styrelse 2008:

Ordf. Leif Persson   V. ordf. Håkan Linde
Skr. Gertrud Martinsson   Kassör Martin Landahl
Styrelsesuppl.:
Ingvar Carlsson   Åke Nilsson
Börje Hammarstedt   Erling   Fjällström

Nya medlemmar i MFK:

Erik Lindblad, Jan Sjögren, Arne Pedersen, Peter Carlsson -70, Anders Murmark -70, Dan Ljungdahl, -73, Mikael Lingeberg -65, Fredrik Griwell -72.

Ännu en av våra äldre medlemmar har gått bort, Sven Jönsson. Sven hade stora kunskaper inom olika områden, han deltog bl.a. i TV-programmet "minnesmästarna". Han var reseledare och hade Berlin som huvudmål. Hans kontakt med klubben var genom våra vandringar. Där fanns det tid att visa sina kunskaper och när det gällde stadsvandringar så hade han mycket att berätta.

Några ord vid MFK:s årsfest 13 januari:

Såsom varande medlem i Malmö FK känner jag, att jag sedan många år verkligen är tillsammans med goda, glada vänner på ett naturligt sätt, utan tillsatser av alkohol eller andra droger. Det är helt underbart, att vi har så trevligt tillsammans på ett naturligt sätt. Det är synnerligen beklagligt att inte människor av den stora allmänheten kan inse detta att vara helt utan alkohol.

Såsom jag blivit bemött av en del alkoholberoende personer, så säger de: Du skall väl ändå inte försöka ändra på vår kultur. Mitt svar har då blivit en motfråga: Vilken förb-e kultur åberopar Du?

Men tyvärr, alkoholberoendet har djupa rötter, historiskt sett anses perioden mellan 1800 och 1855 som alkoholismens decennier. Spritkonsumtionen var då ohyggligt hög, husbehovsbränningen ansågs vara roten till detta och förbjöds år 1860.

I slutet av 1800-talet började staten taga kontrollen över alkoholhanteringen.

Spriten var ju även för staten ett attraktivt skatteobjekt.

År 1900 kom 36 procent av landstingens inkomster från spritskatterna.

Lönnkrogar sköt upp som svampar ur jorden, t.o.m. apote-ken kunde på många håll i landet tillhandahålla dessa s.k. "mediciner" såsom ex. "Hoffmans droppar", "Tolfmannakraft", "Doktor Halls muntrade droppar" osv. Gemensamt för dessa preparat var att de innehöll minst två tredjedelar alkohol.

I början av förra seklet bildades några starka nykterhetsrörelser, som krävde totalförbud mot alkoholtillverkning och dess hantering. Mycket folk levde i total misär och fattigdom enbart p.g.a. den så beroendeframkallande spriten.

Men man lyckades icke genomdriva ett totalförbud, i stället bildades det s.k. Brattssystemet.

Brattssystemets hörnpelare blev år 1915 införande av motbok, en form av ransonering. Men även motbokssystemet lyckades man överspela på olika sätt. Så år 1955 avskaffades motboken.

Läkaren Ivan Bratt låg alltså bakom bildandet av AB Vin och Spritcentralen, som fick monopol på import och partihandel, vilket gällt fram till våra dagar.

Detta har nu urlakats p.g.a. att vi tog steget in i EU, så nu flödar alkoholen och droger värre än någonsin över våra gränser och förfallet är ohyggligt skrämmande.

Ungdomarna spårar ur med vandalisering, bränder och rån m.m. som följd härav.

Men vad förmår vi inom Frisksportrörelsen att göra mot detta?

Detta är något vi borde ta tag i och arbeta med!

Tack för ordet! Börje W.

Bildvisningar och vandringar

Julafton

Som vanligt var det samling på Stortorget kl 12.00 då man "blåser in" julen. Det är tal från balkongen på Rådhuset och sedan blir det lite juldans för barn och föräldrar. Är det bra väder så är det rätt många som kommer dit och önskar varandra "God Jul" Från klubben var vi 12 pers. Detta är en tradition för oss och hur länge vi har träffats på detta sätt vet jag inte. Det är ett trevligt inslag i julstressen. Leif P.

Nyårsdag

Året startar för vår del med en vandring. I år gick vi från klubblokalen, genom Slottsparken och ut till Ribbersborg. 9 pers ställde upp och vi gick längs stranden ut till handikappbadet. Där var det lagom att fika. Bra väder och vi njöt av den fina utsikten över havet och de stora gräsmattorna som skapades av Malmös sopor.

Tack till alla som ställde upp.

Leif P.

Ingvar och Vasaloppet i Kina

Det var många som ville se Ingvars film från Kina den 9 januari. Vi var 16 st. som fick se familjen Carlssons vedermödor när de gick på kinesiska muren, på Himmelska fridens torg, när de skulle äta med pinnar och mycket annat. Och naturligtvis det kinesiska Vasaloppet, som var 3 x 21 km, alltså drygt sex mil lång. Anette hade två videokameror i gång, när hon stod och filmade svenskar och kineser som kom åkande i alla möjliga stilar. En handikappad man satt i en kälke och stakade sig fram, han åkte två varv.

Vid starten fanns väldiga isskulpturer som kineserna tillverkat. Imponerande!

Resan till Kina var en bröllopspresent till Anette och Hasse Carlson och Kerstin och Ingvar var med på resan. Både Ingvar och Hasse åkte i det kinesiska Vasaloppet.

Efter videofilmen från Kina bjöds det till fika vid bordet. En av kakorna hade Ingvar själv bakat, sade han, och jag hade tagit med en rulltårta som blivit över vid

ett möte i en annan förening. Alltihop gick åt, de sista smulorna satte jag i mig själv.

Det berättades en hel del vid bordet. Lars (Svensson) talade om att han vid en träff som styrelsen bestämmer kan visa diabilder från stadens kanalbroar och det ser vi fram emot! Boken som han och hans son givit ut är slutsåld (jag köpte en av dem, jag gillar allt som handlar om Malmö).

Ingvar talade om att det skulle bli skidåkning i Folkets Park från 28 januari och en månad framåt (om vädret tillåter det). Han har 10-15 personer som lovat ställa upp med att hyra ut skidor på helger och förmiddagar (det senare till barn från förskolor). Gertrud M.

Vandring i Genarp

Den 16 mars var det dags för vandring igen. Vi utgick från Genarp och gick in i skogen upp på åsen. Martin och Börje Hammarstedt hade varit ute tidigare och rekat banan.

Det blev lite längre denna gång, ca 12 km. Mycket fint väder hade vi, rena försommaren. Det var en trevlig runda, bl.a. passerade vi Svarte Damm. Endast 6 pers. var vi och det var lite tråkigt med tanke på det fina vädret som Martin och Börje hade prickat in. Dagen efter var det ju ordentlig snöstorm.

Tack för detta.

Leif P.

Våffelfest

Vi var 14 personer som samlades kring våffelbordet den 24 mars. Det var som vanligt mycket gott! Flera våffeljärn var i gång hela tiden och det var stor åtgång på vispgräddor och sylt. Till detta drack vi kaffe eller te. Därefter visade Ingvar några filmer på video från klubbens 70-årsjubileum i stugan i Dörröd samt en del gamla filmer om Mora-Nisse. Detta var även sista gången vi såg Sven Jönsson i våra led. Gertrud M.

Edvard Persson-afton

Den 9 april visade vår medlem Lennart Holmgren bilder och berättade om Edvard Persson samt visade sista delen av filmen Jens Månsson i Amerika. Vi var 14 st som var där och tittade och trivdes.

Frank hade permission från MAS, där han snart skulle bli av med några besvärliga gallstenar. (Efter någon vecka fick han faktiskt komma hem, utan några besvärande gallstenar.) Gertrud M.

Gökottvandring 6 juni

6 juni var en programpunkt utlyst med fågelexkursion med Jan-Åke Sköldbäck till Klagshamns udde. Ett intressant ämne som skulle tilltala våra medlemmar, trodde vi.

Kl 9.15 hade den akademiska kvarten gått. Vi (4 st) med Jan-Åke i täten som berättade vilka fåglar vi hörde och såg. Ett antal fåglar hade jag inte ens hört namnet på och ännu mindre hört deras läte. En som jag var helt säker på var göken, han gol från flera väderstreck. Jag och Kerstin får tacka Jan-Åke och hans fru Else för lektionen.

För att bättra på kunskapen om fåglarnas läte (sång) rekommenderar Jan-Åke att investera i en CD. Jag instämmer, för går man med en bok så hinner fågeln att flyga sin kos, innan man fått upp rätt sida, och så stämmer inte färgerna. Kikare, tålmod och kunskap om fåglarnas läte kommer man nog längst med. Ingvar

JULKUL 1

Luciakaffet på klubblokalen

Vilken succé Luciakaffet den 12 dec. 2007 blev! Det bara välldes in folk i lokalen. Till slut blev vi 21 st. tror jag.

En ung tjej var luciätärna och hon hade tagit med hela sin familj. Det var Josefin, barnbarn till Sven Jönsson. Hon och Frank stängde in sig ett tag i kontoret och övade några sånger.

Inne i stora rummet hade tre av borden satts så att man måste gå i slalom mellan dem. 6 – 8 satt vid varje bord. Det fanns tända ljusstakar samt värmeljus på alla borden.

(Ingvar satte en speldosa intill ljusen på ett av faten. Då strömmade det lucia- och julsånger ur denna dosa.)

Ingvar och Berit hade gjort i ordning blåbärsoppa i förväg och innan vi satte oss till bords, fick vi var sin mugg het blåbärsdryck i handen. Vi minglade ett tag med vår mugg, innan vi satte oss ner vid borden.

Därefter skulle Josefin och Frank uppträda. Josefin sjöng ett par bitar solo, vi hade allsång (allsångsblad hade delats ut vid borden) och Frank spelade några bitar solo. (De två var tyvärr inte så samtränade, men hur mycket hinner man öva på ca tio minuter?)

Efter kaffe- och tedrickande, prat och glam blev det mer sång, allsång och musik.

Plötsligt var det någon som bankade på ett fönster. Vi undrade förstas vem det kunde vara. Ingvar gick och öppnade och in kom det – en livs levande jultomt. Vilken glädje hos alla stora barn där inne! Han hade en säck full med julklappar och delade ut till allihop, en del fick mer än en julklapp. Konstigt bara, han tycktes känna igen oss...

När alla fått sina klappar, gav sig tomten (Erling?) av igen. Han skulle dela ut fler julklappar, sa han...

Vi öppnade våra paket. Många hade fått arbetshandskar. Ingvar sa att nu var det bara för oss att rycka in och jobba i stugan i Dörröd. (Fast det var väl bara på skoj?)

Detta var det mysigaste luciakaffe jag varit med om i klubblokalen, tror jag.

Till slut var det dags att bryta upp och ge sig av hem efter en mycket trevlig tillställning.

Tack alla ni som bidrog till denna!

Gertrud M.

JULKUL 2

MFK:s Årsfest den 13/1 2008

Ingvar fick en idé - en julfest eller årsfest. Sagt och gjort, när Ingvar får en idé så genomför han den.

Eftersom han och Kerstin har en kolonistuga på Eline-lundsområdet hyrde han klubblokalen söndagen 13 januari, d.v.s. tjugonedag Knut. Ett trettiotal frisksportare hörsammade inbjudan medtagande en liten julklapp

för en tjuga. Trubaduren Ronnie Holmberg underhöll med musik på sin gitarr och sång, ackompanjerad av Lars Svensson.

Fram dukades en härlig måltid, då även Börje Wihlborg medverkade med lättsamma historier. Kaffet med kakor och "spiddekaga" samt Lenas hembakta mandelmusslor smakade också jättegott.

Så var det dags för fisketävling, dragning av lotteriet samt julklappsutdelning. Klapparnas innehåll var mycket varierande och fantasin stor. Till min stora glädje blev jag lycklig ägare till två söta gröna lergrodor som Kicki knåpat ihop.

Så avslutade vi med att dansa ut julen med långdans genom lokalen till tonerna av de gamla kända julsångerna av de eminenta musikerna.

En fin samvaro en söndagseftermiddag och ett stort TACK till Ingvar och hans medhjälpare.

Essie och Bertil

Detta var den mest perfekta klubbfest som jag varit med om. A L L T var såååå trevligt ordnat. Och jättebra organiserat. Mycket trevlig musikanter. God mat. Trevlig lokal. "Kringarrangemanget" med lotteri m.m. m.m. var toppen! Jag tror att samtliga deltagare hade lika trevligt som jag. Alla var på strålande humör och humorn och glädjen var 100 %-ig.

TACK TILL ER SOM ORDNADE DETTA OCH SVARADE FÖR HELA ARRANGEMANGET! NI HAR GJORT ETT MYCKET BRA JOBB!

Håkan Troedsson

Ronnie Holmberg berättade, varifrån seden att skåla kom. Från början hade man druckit ur en stor skål, som gick mellan människorna. När man övergick till att alla skulle dricka i var sitt glas eller stop, hette det ändå att man skålade med varandra. Efter detta omtalade Börje W. hur han uttyder bokstäverna SKÅL, nämligen: **Sällhet, Kärlek, Ålderdom, Lycka.**

"Och det dricker jag gärna en skål för. Med alkoholfritt i glaset."

Upplevelser Vasaloppet 2008

Med ett ilsket tjut ringer väckaren kl 04.00. Helt onödigt för min del, eftersom jag legat vaken hela natten. Min läromästare Ingvar har totalt glömt bort det psykologiska, han har inte förberett mig på den nervositet det innebär, ni vet det med vällan, gröten, kläderna, Risbergsbacken osv. Däremot har han villigt hårdkört med mig i spåret, särskilt i uppförsbackar. Där har blodsmaken i munnen blivit en vana. Jag förstår inte hur lätt han glider ifrån. Bakhalt brukar jag skylla på, därför har jag i går kväll smugit ner och satt på betydligt mer fästvalla, dessutom har jag gjort den 30 cm längre. Nu skall backarna klaras utan darrande armar och sprängda lungor.

Så fort jag kommit i bilen som ska föra oss till starten i Sälen, blir jag sömnig och känner mig riktigt trött. Försöker därför att tänka på annat. Tankarna går till Vasaloppsboken jag läst i går, om hur den unge kung-

en Gustav Eriksson förgäves försökt mobilisera dalafolket till uppror mot danske kungen Christian. Han hade slutligen kommit till Mora sockenkyrka, där han vid jultiden 1520 vädjade till Mora allmogen att göra uppror mot "dansen". Efter ett avvisande besked begav sig en besviken Gustav av över skogen mot Norge. Då dalkarlarna i dessa farliga tider höra fick om Stockholms blodbad, fruktade de sig storligen att kung Gustav skulle redan vara dragen över fjällen till Norge och för den skull efter Lars Olofssons och Johan Michelssons råd, utsände en benämnd Engelbrekt, med några myndiga och förtrogna dalkarlar som genom natt och dag med skidor sig över skogen efter Gustav skynda skulle och bedja H.K.M. vända om igen". Så blev det, kungen vände om och nu i dag ska vi försöka åka denna sträcka igen förhoppningsvis till ett mindre antal dagar, för Ingvar har sagt mig att matkontrollerna är bara igång en dag.

Väl framme vid starten i Sälen får jag rådet att följa med Henrik. Vi försöker värma upp så gott det går, själv är jag rädd om mina krafter eftersom träningsmilen inte är så många. Snart går starten och vi börjar de nio milen mot Mora. Den branta och långa uppförsbacken börjar kännas dryg, jag blir därför glad när Ulf dyker upp vid sidan och ger mig information att det är ca 1,5 km kvar av backen. Det är bara att kämpa vidare och snart kan man se Smågan i fjärran. Något oroligt känns det att jag börjar få kramp i vänster arm, det har jag aldrig känt tidigare. Trögt går det på myren, det gnisslar under skidorna, kan jag ha för mycket fästvalla?? Enda trösten är att jag kör förbi ett stort antal tävlande från försvarsmakten. Så småningom är det så många att jag börjar fundera på deras kondition och känner därför en stigande oro för rikets säkerhet. Glad lutar jag mig mot stavarna vid ankomsten till Mångsbodarna. Jag känner då samma lukt som på järnvägsstationer när godståg bromsar in, lukten av brända bromsbackar. Kan det vara vällan som är så trög, eller är det fantasier? Lättnaden känns därför stor när man kan glida nerför backarna mot Risberg.

Efter någon timme dyker Henrik upp vid sidan, han är ung och frisk och jag beslutar att försöka hänga honom till Evertsberg. Styrkt av blåbärssockan där kommer krafterna igen och det bär iväg nerför backarna mot Oxberg. Skidorna går nu bättre, Henrik kör hårt i nedförbackarna och jag ligger i suget, plötsligt faller ett antal gubbar och Henrik dras med. Jag klarar mig med ett nödrop och skriker till Henrik, "JAG KÖR". I toppen på Lundbäcksbacken dyker Henrik upp igen, han är då slut efter att ha jagat ifatt. Vi småpratar och undrar naturligtvis hur det går för de andra, var kan Ingvar vara?

Oxbergskontrollen tas i farten och det bär iväg vidare, plötsligt skriker Henrik: "DÄR ÄR HAN". Förblindad av trötthet har jag glidit förbi Ingvar, vi slänger några ord till varandra. Ingvar får här nya krafter och kör som om han hade eld i baken. Vi har ingen möjlighet att hänga med, han försvinner i ett moln av snö och svett uppför backarna. Han har obegränsade krafter. Missmodiga stannar vi och lägger på mer fästvalla i Hökberg.

Henrik kör före och drar ner mot Eldris, vår tanke är att hinna fatt. I Eldris ska vi tanka kaffe och soppa för att snabbt få nya krafter.

Jag har därför bägge händerna fulla när jag ser Ingvar sticka ut från kontrollen. Jag skriker till Henrik: "DÄR ÄR HAN", slänger all soppa och dryck och rusar efter. Men så kommer tanken, nu ska vi vara taktiska. Förra gången körde han från oss hur lätt som helst. Vi kom-mer överens: vi ska ligga 50 m efter och inte visa oss före upploppet. Jag föreslår att vi ska gå över mållinjen samtidigt genom att sticka fram våra skidspet-sar, vi tre frisksportare i bredd, Henrik som är ung vill köra för fullt de sista femhundra meterna. Vi följs åt och skuggar Ingvar, han tittar aldrig bakåt och vi bör-jar närma oss klockstapeln. Henrik går upp vid sidan, jag är bakom Ingvar. Bägge ökar takten, har Ingvar trots allt sett oss?? Jag går upp i tredje spår, de ökar ytterligare, Henrik lägger på en slutspurt och är före. Jag samlar mina sista krafter och ger mitt yttersta och går upp jämsides med de båda, var mållinjen är har jag inget begrepp om utan plötsligt ligger Henrik och jag utslagna på marken, förhoppningsvis på rätt sida mållinjen. Ingvar åker fram och tillbaka och pratar med folk. Artig som han är kommer han och lägger sig på marken med oss. Fotografer kommer fram och förevigar tre Frisksportare från Malmö liggande på mållinjen i Mora.

Tack alla Ni som hjälpt mig under dessa dagar. Fram-för allt tack till dem som hjälpte mig upp efter mål-gången i Mora och de närmaste timmarna efter. Tack också till Er som inte köpte min skidutrustning som var till salu billigt omedelbart efter loppet.

Vid pennan Erling

Idrottsmuseet 29 april 2008

Innan mötet på Idrottsmuseet med Renata Chlumka faller i glömska, lovade jag red. att skriva något om denna fantastiska människa, som har både mental och fysisk styrka att genomdriva sådana stora äventyrsproj-ekt. (Många blir kanske inspirerade av en sådan före-bild men kommer oftast inte till startlinjen och ej hel-ler i många fall över mållinjen!)

Hon berättade att hon hade kul när hon slet uppför backarna i öknen med en cykel, med en kärra kopplad där bak, lastad med kanotutrustning och förnödenhe-ter, vikt ca 100 kg... Dessutom paddlade hon i kanoten i höga vågor och dyningar. Mycket modigt dessutom att campa ensam, med tanke på ev. gangstertyper och hur världen ser ut i dag...

Vid ett annat tillfälle, vid en passage över en glaciär på någon eller några tusen meters höjd, på tre stegar, hopbundna med snören, skulle hon krypa på stegarna. HUUU, då såg man ju avgrunden nedanför... Så det blev att gå upprätt över stegarna, så man slapp se eländ-et...

En annan sak: planeringen av resan måste bli perfekt! Bara att få visum... efter många försök. Hon platsade ej som resande, det fanns ej några sådana personer

eller existenser, men till sist blev hon registrerad som utomjording!!!

Som klättrare nådde hon 8.000 meter utan syrgas. Det var vackra vyer som en vanlig höjdrädd jordinneväsnare aldrig får se, annat än på charmanta bilder tagna av en likaledes chamerande dam!

PS. Det enda gemensamma vi har, Renata och jag som skriver, är att vi är, eller har varit, medlemmar i CK Ringen. Men minnet har tyvärr bleknat från den tiden.

Frank M.

MINNS DU

Minns du när vi cyklade till bokskogen en solig sommardag, bara du och jag.

Vi såg stora fält med vallmoblommor i rött.

Minns du klänningen jag hade på med röda prickar i så sött.

Minns du:

att jag halvvägs kände mig ganska trött, därför rastade vi på en kulle i solens sken, jag hade rödrandiga sockar på mina bara ben.

Minns du:

alla kramar och pussar som du tog, kändes nästan som om du inte fick nog.

Minns du:

stigen som var snittslad med gröna och vita band, den gick vi gnolande hand i hand.

Minns du:

huset av trä med bänkar utanför, där slog vi oss ned,

tog fram termos och smörgåsar som vi hade med.

Minns du:

hur gott det smakade när vi åt,

och Minns du:

gossen som välte mitt glas och sade Förlåt.

Vi tyckte båda att dagen varit underbar,

MEN, ack så länge sen! Solveig Charlott

Minnen från Minnesota

När jag i november månad läst igenom inbjudan till Vasaloppet i svenskbygden i Minnesota, USA, som arrangerades som en gruppresa med veteranklubben i Vasaloppet, blev det ett snabbt beslut. 10 februari skulle loppet gå, så nu hoppades man på att jultomten skulle komma med snö så man fick lite träningsmil. Men alla vet hur det blev med skidspåren i Malmöområdet.

Min skidträning blev några dagars träning i skidtunnel i Torsby och 4 dagar i Evertsberg, innan det var dags att sätta sig på planet till Minneapolis, där en buss väntade på oss för vidare färd till Mora i Minnesota. Efter en välkomstmåltid fick vi bekanta oss med värdfolket, som vi skulle bo hos.

Jag, tillsammans med Britt och Kenneth Funbrandt från Mjölby, inkvarterades hos ett förtjusande 80+ par vid namn Gordon o Ardis Hallstrom. För mig var det Bingo. Gordon behärskade svenska helt perfekt, trots att han är född i USA. Hans föräldrar utvandrade från Ång-

ermanland i början av 1900-talet. Gordon o Ardis Hallstrom har varit i Sverige ett antal gånger och hälsat på sin svenska släkt.

Dagarna började med havregrynsgröt. Gordon och Ardis Hallstrom visste vad vi skidlöpare behövde för en bra uppladdning.

Snötillgången var inte mycket mer än 2 dm. Vi hann med ett par skidpass i isiga spår några dagar före tävlingsdagen.

Lördagen 9 februari var det Barnens Vasalopp, tillika invigning av arrangemanget. Ute blåste det 15 m/sek. i byarna och det var – 17 grader.

10 februari: ute blåste det och termometern visade – 24, när vi intog frukosten. Hur skulle detta sluta? Själv hade jag med ”rånarluvan” och tejpade näsan och tumvantarna kom väl till pass före och under loppet. Vädret var så kallt att arrangörerna valde att korta av banlängden till 35 km för alla. Vi som åkte klassisk stil skulle ha kört 42 km, fristilsåkarna 58 km. Starten blev framflyttad en timme. Arrangörerna hade gjort ett klokt beslut, man tänkte både på löparna, ca 900, och alla funktionärerna. Med vinden + den låga temperaturen var vi ute och körde i –45 grader.

Starten blev lite rörig med tanke på att båda åkstilarna skulle samsas om utrymmet. Den första kilometern var en pina, då vi körde i motvind. Sedan upplevde jag loppet som att vi fick med- och sidovind hela tiden, så jag klarade äventyret på 2.45.13, så visst hade träningen i Evertsberg + Ardis gröt gjort susen, för när det var dags för prisutdelning fick jag stiga högst upp på prispallen, jag blev totalsegrare i klass 70 år. Och vad tror ni jag fick i pris????? En röd Dalahäst!

Enda bekymret denna dag var en köldskadad tumme, som har tinat upp nu, när termometern står på + 24 grader i Malmö tre månader senare.

USA-vistelsen blev en intensiv vecka. Många timmar i luften, många sammankomster med god mat. Utflykt till de stora sjöarna, där vi var på ett museum där ett av världens största lok fanns att beskåda. En kväll var det logdans, här gällde jeans, rutig skjorta och Cowboyhatt.

Hemresedagen besökte vi The American Swedish Institute och ett varuhus så stort att man fick gå med karta i handen för att till slut veta var man befann sig. Jag skulle inte bli förvånad om Percy Nilsson har några aktier i detta projekt.

Efter ca 7 timmar i luften anlände gruppen till Arlanda 12 febr. kl 17.00. I väntan på en ny resa, nu till Sturup, fick jag tanken: ska jag få uppleva denna resa en gång till, så skulle det nog vara för att få träffa värdfolket Gordon och Ardis Hallstrom plus att få åka 42 km i behagligare väderförhållanden. Ingvar

PS Stort Tack till Veteranklubbens Per Andersson med fru Anita som fixat att resan blev så lyckad, inte att förglömma Britt och Kennet Funbrandt och övriga i gruppen som hjälpte mig med språket. DS

Barnens Vasalopp 2008

Vid två tillfällen och med snö från Malmös ishallar hade förskolebarn från Trelleborg och Skanör möjlighet att delta i 2008 års upplaga av Barnens Vasalopp. I Trelleborg fanns 327 på plats, medan antalet i Skanör var drygt 220. Allt blev en lyckad tillställning. I Trelleborg hjälpte OK Kontinent till, tillsammans med ett 30-tal högstadiungdomar. I vanlig ordning hade Stellan Hallgren fixat sponsorer som bjöd på dryck och tilltugg. Lokaltidningen hade fylliga reportage om arrangemanget dagen efter.

I övrigt var snöfattiga Malmö utan tillgång till den vita varan 2008, så samarbetet med Folkets Park uteblev.

Ingvar

Bokskogsrundan 2008

Regn begränsade Bokskogsrundan

Bokskogsrundans löpare och funktionärer verkar att vara betydligt regntåligare än 1:a maj-demonstranterna, För de flesta föranmälda kom till den 36:e Bokskogsrundan den 1 maj trots ihållande regn just denna dag, vilket knappast hänt tidigare enligt Ingvars historieskrivning. Med 138 deltagare i tävlingsklassen och totalt cirka 180 deltagare totalt blev det dock några färre än vad det brukar vara.

På samma sätt som datatekniken underlättar mycket i samband med anmälan och resultatsammansättningen så kan den nya tekniken också medföra problem. Det visade sig i samband med årets tävling, där fukten stoppade en av datorerna en stund och där flera angett fel klass i samband med den digitala anmälan, vilket ställde krav på extra kontroll innan resultatet kunde fastställas. Tyvärr försenade detta prisutdelningen och några av löparna blev lite otåliga i det fuktiga vädret. Däremot tycktes de flesta acceptera regnet under loppet och det framfördes många lovord för en trevlig och vacker bana.

Överlägsen segrare blev Lars Andén från Heleneholms IF på 38.05. Lika överlägsen segrare i M60 var MFK:s egen Börje Hammarstedt på 44.05. Karoline Ingemarsson från Revinge garnison vann damklassen på 50.15. Göte Persson från Hörby Korpen (1.06.56) och Bert Lindgren från Va-Syd (1:39:48) fullföljde även i år och har därmed sprungit samtliga 36 Bokskogsrundor.

Samtidigt som vi vill tacka alla funktionärer som fungerade utmärkt trots vädret så får tävlingskommittén nu sätta sig ned och besluta om Bokskogsrundans framtid. Det verkar inte att vara så lätt att få någon/några som är beredda att ta över ansvaret efter Ingvar Carlsson, som skämt bort övriga klubbmedlemmar med att dra det stora lasset i samband med tävlingen i många år. Ulf Selin

Vinnarna i Bokskogsrundan 1 maj 2008

MS Lars Andén, Heleneholms IF 38.05
KS Karoline Ingemarsson, Rev:e garnison 50.15

M22 Robin Lagerqvist, Ystads IF	45.44
M35 Hans Berghäll, Heleneholms IF	42.21
M40 Tony Lavesson, IS Göta	41.17
M45 Arne Mårtensson, Björnstorps IF	42.39
M50 Anders Persson, GF Idrott	44.45
M55 Bo Andersson, Björnstorps IF	49.15
M60 Börje Hammarstedt, MFK	44.05
M65 Ingemar Mellbris, IS Göta	52.35
M70 Karl Nordström, IFK Helsingborg	23.07
M75 Gunnar Nilsson, Heleneholms IF	21.05
M80+ Joel Larsson, P7 SKIF	25.04
K35 Liselott Håkansson, Ryssbergets IK	51.30
K40 Anna Hull, Andrarums IF	53.12
K45 Annika Rosenlund, Björnstorps IF	49.48
K50 Anna-Karin Hansson, FK Snapph:a	52.02
K55 Britt-Marie Andersson,	1.10.38
K65 Viola Olsson, Ystads IF	38.20
K70+ Astrid Nilsson, IFK Lund	28.07
P11 Noa Persson, Ryssbergets IK	11.14
P12-13 Rasmus Bengtsson, Ryssbergets IK	10.36
P14-15 Adam Ahlberg, IS Göta	9.49
F11 Patricia Striner, MAI	9.31
F12-13 Jonna Westerlund, Staffanstorps AI	10.38
F14-15 Emma Järgryd, IFK Lund	11.11
MM Motion 11,2 Mats Runefjord	45.08
KM Motion 11,2 Ewa Jönler	51.58
Motion 4,5 Gert Olsson, FK Snapphanarna	20.59

Loppis och vandring i Lund 3 maj 2008

Lördagen den 3 maj åkte ett glatt gäng till Lund. Vi började med att gå på loppis, ett mycket stort utbud av prylar både på och under borden. Flera fyndade och humöret var uppåt.

Erling som var upphovsman till utflykten överraskade oss med att bjuda hem oss på dejliga smörrebröd och hembakad toscakaka. Mätta och belåtna gav vi oss sedan ut på en rundtur. Erling delade ut kompendium över gamla Lund med ringmuren och de fyra tullarna. Det var inte mycket som stämde med verkligheten i dag enligt den gamla kartan men vissa lämningar visade Erling oss på den ca 3 km långa vandringen i det vackra vårvädret.

Allesamman tackar vi Erling för en givande dag.

Essie och Bertil

Kanalbrovandring 29 maj 2008

Det var en härlig och solig kväll, när vi 9 medlemmar samlades utanför Malmö Kanotklubbs klubbhus. Lars Svensson hälsade välkommen och började med att berätta om sin och sonens bok om Malmö kanaler, som kom ut härom året med en andra upplaga, eftersom det kommer nya broar hela tiden och en del har rivits eller byggts om.

Vi gav oss av utmed kanalen mot Slottsmöllan, förbi Slottsmöllebron. Varje gång vi kom till en bro, stannade vi och Lars berättade om den. Det var rask

marsch emellanåt och en av deltagarna, Calle, fick problem med sina vrister och var tvungen att avbryta vandringen. Men vi andra fortsatte.

Lars talade om att kanalerna byter namn hela tiden och försökte pränta in namnen i oss (Parkkanalen, Södra Förstadskanalen, Rörjökanalen osv). Det är svårt för kanotisterna att veta vilken bro de passerar under. Därför har han försökt få till stånd att namnen sätts ut nertill på broarna, så man kan se det från vattnet. Vi gick igenom den gamla begravningsplatsen, som man måste dela i två delar när en bro (Fersens bro) måste byggas för att trafiken skulle kunna komma till Baltiska utställningen 1914. Nu håller man på att bredda bron för att kunna ha en cykelbana på ena sidan. När man byggde bron tänkte man ju inte på att det skulle gå både bilar och cyklar på den.

Vi kom över till den andra delen av begravningsplatsen och kom ut vid Södertull. Längre fram stod det en väska intill staketet, den har jag aldrig sett förr. Den var gjord av cement! Vi gick över Kaptensbron och in på Malmborgsgatan. Vi kom så småningom fram till Norra Vallgatan. Långt bort åt höger kunde vi se den nya bro som man håller på att bygga över kanalen till Centralstationen, där endast bussar ska få köra. Den gamla bron ska sedan vara till för gående och cyklister. Lars visade att det fanns en stege på andra sidan kanalen som gick från vattnet upp till kanten av den höga väggen vid kanalen. Den är till för kanotister som råkar välta just där, för att de ska kunna komma upp (eller för andra som råkar ramla i där). Vi korsade Mälarbron och fortsatte på slänten bakom den gamla Hovrätten och kom fram till Slottsbron som byggts om. Vi kom fram vid Slottsträdgården och där finns en ganska ny bro, Trädgårdsbron. Den har funnits tidigare och hette då Växthusbron, men togs bort delvis.

Så kom vi fram till MKK:s klubbhus igen. Några fick följa med Lars in och se på lokalerna. Sedan cyklade, eller gick, vi hem i den härliga kvällsluften. (Synd bara att jag hela tiden haft ont i magen, men jag hade lyckats kämpa mig igenom hela promenaden. Och det ångrade jag inte!) Tack, Lars, för all information. Till hösten kan vi väl ha ännu ett program om våra kanalbroar men i vår klubblokal, så vi kan få se bilder och få veta mer om broarna. Och fler kan komma dit och se och lyssna.

Några blev lovade att få boken om Malmös kanalbroar. Själva köpte vi den, Frank och jag, när den kom ut.

Gertrud M.

Stugträff i Dörröd 1 juni 2008

Stugträffen började med vandring för dem som ville och det var 9 st som gick till Kullatorpet. Vi andra, som inte orkade vara med, satt och väntade vid stenmuren på att vandrarna skulle komma tillbaka. Vi blev 19 st sammanlagt.

Martin, som var med och vandrade, hade tagit sig till stugan cyklandes på sin racer. Och en del hade åkt med den nya klubbussen från vår lokal i Malmö. Frank och jag kom lite senare, Frank hade med sitt dragspel.

Intill stenvuren hade satts ut bord och bänkar. Ingvar hade tagit med blommor från sin koloni och även hittat lite vilda blommor, som han satte i vaser på borden. Inne i köket hjälpte Gertie Ekelund till med att göra i ordning potatissallad, grönsaker och annat smått och gott.

Lars hade med sig några böcker om Malmös kanaler, som han gav till en del. Och så hade han tagit med sitt elpiano och satt och spelade fina låtar på det, medan vi väntade på att det skulle bli dags för mat. Till slut fick vi gå in i den mörka stugan och fylla var sin papptallrik med potatissallad, grönsaker och annat. Det fanns också bröd och ost samt läsk att dricka.

Ingvar talade om att en gäst hade inbjudits, nämligen Carl Magnus von Seth. Han bor i närheten av vår stuga och brukar gå förbi och titta till denna minst en gång i veckan.

Vid den första måltiden var det svalt och skönt i skuggan vid muren. Det blåste lite grann och pappmuggarna ville gärna välta omkull. Lars spelade ännu fler fina låtar, medan vi andra gick in och försedde oss, men sedan gick han också in och tog för sig av maten.

Efter en stund delade Lars ut allsångsblad. Det första var försett med bilder, som vi skulle sjunga efter. En hatt, en katt osv... Ännu en allsång sjöng vi, allt medan bladen flaxade i vinden.

Därefter berättade Carl Magnus von Seth om Dörröd, vilka som bott där och fortfarande bor där, hur många lantbruk det finns och sådant. Numera finns det bara en ko på en gård. Förr fanns Dörrödsbonden där med sina kor, han hade sålt opastöriserad mjölk, som även såldes i affärerna genom Skånemejerierna (men då var den pastöriserad). Men det lönade sig dåligt, så han fick lägga ner verksamheten.

Därefter kallade vi fram Sven Hedengård, som bor i Dalby. Han hade varit med, när man såg stugan för första gången. Han berättade om byggnaderna som hade funnits då och hur man hade gjort om stugan inuti. Och han hade haft hand om frisksportjuniorer där. Men det var lite svårt att höra vad han sade. Lars bestämde, att han skulle ta bandspelare med sig och åka hem till Sven, så han fick tala in på band allt han vet om stugan. Lars har gjort ett liknande arbete för sin andra klubb, Malmö Kanotklubb. Vi tackade de båda som berättat så mycket intressant.

Ingvar inbjöd oss till att gå in och ta för oss av fikaten: kaffe eller te, kaffebröd och så Ingvars hemmagjorda bakelse, en bit av en egenhändert bakad rulltårta som försetts med vispgräddde och som kronan på verket en jordgubbe. Å vad gott det var! Nu hade solen börjat lysa på borden och det var varmt i solgasset.

Ingvar tog fram tipsblanketter, han hade tänkt att vi skulle göra en tipsrunda sittande vid borden. Men det var knepiga frågor. En av frågorna var hur många år

Länken kommit ut. Det visste jag i alla fall, i år är det nummer 60. De som sade sig ha flest rätt fick en del vinster, tygväskor eller strumpor. Jag hade bara fyra rätt.

Jag blev lite generad, när Lars föreslog att de skulle applådera Länkens redaktör (mig), Men det är ju så roligt att göra en tidning, fast jag skulle gärna vilja att fler lämnade material till den. Kanske jag slutar som redaktör nästa år, jag har hållit på så länge nu.

Klockan började bli mycket och vi plockade undan bord och stolar. Allra sist halades den svenska flaggan.

Martin tänkte stanna kvar ett tag till, gå en runda samt vila sig, innan han cyklade hem. Men vi sa hej då och åkte hem för att släppa ut katten. Det hade varit en strålande, fast lite varm, dag. Och stugan ska vi väl ha kvar, eller hur? När vi kan ha så trevligt där?

Gertrud M.

Resultatbörsen

Skidor

Vasaloppet 2 mars 2008

Herrar

3415 Leif Malmqvist	6.45.11
4768 Håkan Rydlöv	7.29.19
5108 Pontus Johnsson	7.40.32
5191 Ola Hagberg	7.43.07
5218 Fredrik Goa	7.43.53
7414 Björn Olsson	8.59.18
7607 Bertil Lundberg	9.08.06
7873 Nicolas Sundberg	9.22.00
7884 Per Pålsson	9.22.23
8621 Fredrik Neisler	9.55.16
9192 Bo Månsson	10.21.23
9204 Jan-Eric Månsson	10.21.40
9560 Stefan Poldrugac	10.39.51
9584 Anders Murmark	10.41.06
9585 Peter Carlsson	10.41.06
9887 Jan Sjögren	10.56.44
10138 Karl-Fredrik Eriksson	11.15.02

Damer

583 Hanna Rydlöv	9.58.58
Öppet spår	
Stefan Larsson	5.09.39
Anders Rydlöv	5.38.30
Erling Fjellström	6.36.14
Henrik Davidsson	6.36.20
Ingvar Carlsson	6.38.54
Claes Göransson	7.03.17
Per-Olof Rydzén	7.11.37
Roy Bengtsson	7.36.53
Ulf Selin	7.38.25
Jan-Eric Månsson	8.15.18
Ola Sandberg	8.36.12
Olle Anebratt	9.54.35
Anders Gelande	10.57.31
Håkan Linde	11.28.43

Friidrott

Heleneholms Halvmarathon 12 april 2008

Damer

23 Henny Malefijt 2.05.19

Bokskogsrundan 1 maj 2008

M60, 11,2 km

1 Börje Hammarstedt 44.05

Växjöloppet 1 maj 2008

M65, 21 km

Jan-Eric Månsson 1.54.03

Lundaloppet 10 maj 2008

M65, 10 km

416 Jan-Eric Månsson 51.15

452 Odd-Roger Andreassen 52.17

Göteborgsvarvet 17 maj 2008

21 km

15340 Martin Landahl 1.57.04

Blodomloppet Malmö 27 maj 2008

10 km

317 Martin Landahl 50.17

5,4 km, M65

Jan-Eric Månsson 25.24

5 km promenadklass

Frank Martinsson ca 50 min.

Veteran-DM Eslöv 11 juni 2008

M60 5.000 m

1 Börje Hammarstedt 18.32,66

DM på väg 12 juni 2008 i Malmö

D70, 3.000 m

1 Tanja Bogren, IOGT-NTO 21.54

2 Kerstin Alsén, SPF 32.50

H60, 5.000 m.

1 Nils-Erik Olsson, Eslövs AI 34.14

H70, 5.000 m

1 Olle Nilsson, Heleneholms IF 37.24

2 Ingvar Carlsson, MFK 46.07

H75, 5.000 m

1 Ezio Franceschi, Heleneholms IF 37.50

2 Helge Svensson, Heleneholms IF 46.07

3 Frank Martinsson, MFK 46.11

Malmö 10K 2008 14 juni 2008

10 km (Män motion)

431 Jan-Eric Månsson 49.42

444 Bo Månsson 50.02

652 Ola Forslund 54.50

Cykling

Ringsjön Runt 31 maj 2008

12,5 mil

Jan-Eric Månsson 6 tim. 40 min.

Vätternrundan 13-14 juni 2008

Leif Andersson plus ett antal MFK-medlemmar deltog i Vätternrundan. Leifs Rapport från en cykel kommer i nästa nummer av Länken, eftersom Leif genast reste (med flyg m.m.) till Riksgränsen längst i norr för att därifrån cykla söderut genom hela Sverige.

Troedssons sidor

Besök hos en bosättare i Pantanal

Mitt besök hos en bosättare långt, långt ute i Brasiliens ödemarker i Pantanal tillhör ett av mitt livs stora upplevelser. Det var jag, min gamle guide och båtföraren som försökte att få gå iland och besöka någon av de familjer som bodde i dessa sumpmarker. "Nej" – några ville inte släppa in oss på sitt område och vi går vidare och efter någon timme går vi in till en hydda, där det bor en familj på fyra personer och som lever i total ensamhet i sitt "paradis".

Han, något mörkhyad, skrynklig i ansiktet, vänlig och glad och lätt att få kontakt med, 56 år. Hon, en skönhet, 22 år, tystlåten och kolossalt blyg. Hon sprang och gömde sig, då vi kom, men kom fram efter en lång stunds övertalning. Barnen, en flicka 5-6 år och en pojke 3-4. Barnen var nakna när vi kom men klädde snabbt på sig i "söndagskläder". Han heter Benedito Alves, hon Ana, dottern Adriana och sonen Adriano.

Det ena huset var gjort av bambukäppar, det var köket, och där fanns en öppen eldstad. Det andra var byggt av lera, gräs, palmblad och båda hade jordgolv. Inga dörrar eller fönster och man kunde inte stänga om sig och ev. djur kunde gå ut och in på dagar och nätter. Detta var själva bostaden, "allrummet", utan möbler men med några religiösa prylar på en hylla samt några hängmattor i taket, det var allt. Jag förstod inte deras språk i början, men vi förstod ändå varandra och vad vi ville ha sagt.

De ville bjuda mig på den grillade fisken som han just dragit upp från floden. Men jag förklarade att jag inte åt mina vänner djuren men bad att få prova frukterna som växte vilt utanför huset: bananer, avocado, majs och ett par för mig obekanta men goda frukter. Benedito tog mig med en liten bit bort och visade mig allt ätbart som naturen kunde bjuda på och menade, att även han var djurälskare och inte heller ville äta sina vänner djuren. Men i deras situation var fisk ett "måste" för att överleva. Han visade mig också, att man kunde finna drickbart från ett träd. Med sin machete högg han av stammen på ett 10-15 cm tjockt bambuliknande träd, 1½ meter från marken. Han "stängde" den avhuggna ytan med ett löv, böjde stammen ner mot marken och högg

av det igen så att det blev ett ½ meter långt rör. Inne i detta fanns en vattenliknande vätska. Drickbar men endast om den var färglös, inte smakade någonting beskt och inte sved, om man fick den i munnen eller på handen. Jag ”smuttade” försiktigt på den, den smakade ingenting men kunde säkert vara drickbar, då man blir van vid den.

Benedito visade mig också några vilda blommor och växter, bl.a. ”flor da noite” = nattens blomma, en jättekaktus som kan bli 5-6 meter hög. Blomman är bara ”vaken” på natten. Här fanns bromelior samt många av världens 15.000 olika sorters orkidéer. Hans berättelser om djur, natur och deras eget liv var otroligt intressant och jag skulle kunna lyssna i evighet. Många här ute har aldrig gått i skolan och kan ej läsa eller skriva.

De djur som han har mest respekt för är det aggressiva navelsvinet, vissa arter av pirayor och giftormar.

Av andra djur som finns i omgivningen ville han nämna:

Anacondan – ofarlig – kan bli upp till 10-12 meter lång och tjock som ett stort bildäck. – Kajmanödlan, är lite aggressiv och klättrar i träd men är ofarlig. – Gråblå leguan, en jätte på 1½ - 2 meter. – Tyrann, stor mårdliknande. – Trädpiggsvin. – Tejuödlor. – Sköldpaddor. – Opossum. – Jaguar. – Tapir. – Capyvara. – Sengångare. – Myrslok, olika. – Puma. – Apor av olika slag, bl.a. vrålapor på upp till 75-80 kg. – Bältor, 6-bandad och 9-bandad. – Jättebälta. – Vilda tamsvin. – Näsbjörnar. – Pacor-gnagare. – Aguitar. – Pekarier. – Pampas-katter. – Savannaräv. – Guaraxaims. – Rävar. – Trädmyrslok, nattdjur som kan krama ihjäl en människa. Man ser ofta djur och även människor – som simmar eller går ut i vattnet, där det finns krokodiler. ”Men gå ej för nära!”

Benedito talade också om vad dessa djur levde av, vad de var till för nytta i den enorma näringskedjan, deras beteende osv. Mycket intressant.

Benedito tog fram sin hemmagjorda gitarr och spelade och han och barnen sjöng för mig. Mycket vackert och stämningsfullt i denna romantiska miljö. Adriana – flickan – hämtade sitt ”instrument”, en halv meter lång bambukäpp som man skurit jack i och med en rostig gaffel spelade hon i takt med fadern. Sedan blev Adriano ledsen, han ville också visa att han kunde spela och då fick han låna sin systers ”instrument”.

Denna upplevelse, med lugna lyckliga naturmänniskor långt från allfarvägarna och totalt utan stress var en ny situation för mig och jag kände att trots allt primitivt – eller kanske just därför – så levde de i paradiset.

När då guiden frågade mig om det var dags att åka tillbaka till lodgen så svarade jag: ”Nej, absolut inte! Hämta mig om en månad! Nej, men i morgon, om jag får stanna här i natt.” – ”Mat och dricka då?” frågade guiden. Jag har lite vatten kvar i min flaska (vårar ej dricka flodens gula vatten som familjen gör) och vilda frukter finns det gott om i omgivningen, så jag behöver ingenting annat. Guiden skakade på huvudet och mumlade någonting om att ”du är inte riktigt klok du”

och säkert hade han rätt och så skämtade han – ”Skall vi åka hem och hämta tandborsten till dig?”

Familjen tycktes bli lycklig över den oväntade gästen och barnen tog mig i hand och vi dansade ”krigsdans av glädje”.

Vi började diskutera liggplatsen för natten och jag föreslog att få ligga på (jord-)golvet eller på marken utanför huset. ”Absolut icke!” Att ligga på bara marken var förenat med alltför stor risk med tanke på farliga ormar, spindlar och större djur som av matlukten söker sig till huset, både inne och ute, under natten. Hammocken (hängmattan) är det enda alternativet, men man har bara fyra stycken. ”Adriano och jag kan ligga i samma!” ropade Adriana och tog mig i handen och visade var jag kunde ligga.

Jättehärliga ungar och en underbar familj. Roger – guiden – skakade fortfarande på huvudet och frågade, om jag verkligen förstod vad jag ger mig in på. Om inte detta var alltför riskfyllt och primitivt? När han så småningom förstod att jag menade allvar så sade han: ”Okej, vi hämtar dig i morgon, god natt, lycka till!”

Efter hans samtal med båtföraren förstod jag, att han hade mitt liv på sitt ansvar, att de inte skulle berätta detta för lodgens chef samt att de skulle hämta mig tidigt nästa morgon ”innan lodgen vaknat”.

Barnen var glada och dansade för mig och sjöng tillsammans med fadern. Ana – modern – var hela tiden så blyg och det var med stor svårighet jag kunde prata med henne och få henne att svara på mina frågor. Hon ville inte bli fotograferad och jag kunde förstå, att de ej gärna ville att jag skulle ta foto av dem. Även rent språkmässigt var hon svår att förstå. Hon var SÅÅÅ vacker, som hämtad från en sagobok, ett naturbarn.

Klockan 18 mörknade det snabbt men himlen lyste upp den stora floden utanför och gav ett romantiskt ljus och med den mörka skogens silhuetter i bakgrunden. Samtidigt som kvällsrodnadens många färger på himlen och på molnen i väster skapade en obeskrivlig känsla. Ett skådespel som ändrade färger varje minut.

Innan ”godnatt” läste man någonting tillsammans som jag uppfattade som en bön och som tack för denna dag. Man låg på knä på en matta i en liten ring på golvet, alla fyra. När alla fyra vände sig mot mig och knäppte händerna och sade någonting allvarligt, då uppfattade jag det som en välsignelse och ett tack för att jag besökte dem. Allt var så äkta, så fint och stämningsfullt. Då vi sedan, alla fem, kramade om varandra och önskade ”buenos noite” – godnatt – då kunde jag inte hålla tillbaka mina tårar.

Ovanan vid hängmattan, spänningen, dagens upplevelser, ljuden från en massa av nattens djur och insekter, ljuset från natthimlen, allt gjorde det omöjligt att koppla av och sova. Blickarna mot dörröppningen, då det prasslade till – jag ”trodde” mig se en jaguar, en puma eller annat. Tankarna om denna ”dröm” gick inte att få bort.

Här somnade man inte till vanlig musik utan till sumpmarkernas egna obetalbara aktörer. Synd om alla som

inte får vara med om sådana stunder som jag fått uppleva härute bland ensamma, lyckliga människor.

Det är söndagen 9 april år 2000. När det ljusnade vid halv 6-tiden på morgonen gick jag ut för att förvissa mig om att allt inte bara var en dröm. Men även utanför hyddan i morgonsolen, vid den stora stilla flytande floden, FANNS SAMMA DRÖM KVAR!

Dessa människor lever här på vad naturen, hönsen och floden kan ge dem. Plus lite grönsaker och annat som man odlar. Ibland får Benedito jobba några dagar på en lodge någon mil bort, dit han paddlar i sin urholkade trädstam (här finns inga tillfartsvägar, bara floden) och tjänar då några slantar som räcker länge för dem. Kanske lodgens folk och någon turist stannar till ibland och liksom vi har med sig lite ris och bönor etc. Någon kanske skänker dem ett klädesplagg eller någonting annat. Deras budget sträcker sig inte till många "ören" per vecka eller månad.

Det hörs en båtmotor i fjärran. Drömmen börjar att få sitt slut. Ska jag springa och gömma mig? Alla fyra följer mig till båten och Ana är inte lika blyg som i går. Det är med släpande steg jag tvingar mig därifrån. En slant till barnen är ett ringa tack för allt vad dessa människor "gav mig" och för alla de tankar och funderingar som de skapade i mitt huvud för all framtid. Och för allt vad detta besök LÄRDE MIG. Jag kan se dem än, där de stod vid stranden och vinkade så länge de såg mig. Och jag känner än de varma kramar som barnen gav mig, när vi tog farväl. Man kan inte låta bli att fundera över dessa människors liv och tillvaro.

Han hade haft en kvinna tidigare och hade en son på 29 år. Hon – 17 år då hon fick första barnet – fortfarande en riktig skönhet, men i "naturens tappning". Hur kunde hon flytta hit ut till den verkliga isoleringen, kanske timmar från närmaste granne? Och med en nästan 40 år äldre man! Hur får de tiden att gå, ingen radio, ingen TV, inga tidningar eller post och att älska hela tiden, det skulle de inte orka med i denna värmen. Tankar och funderingar kommer i all framtid att vandra tillbaka till dessa underbara naturmänniskor. Jag är kolossalt tacksam över att ha fått uppleva detta och lärt mig, hur de verkligen lever. Deras lycka och tacksamhet utan krav på prylar och bekvämligheter. När jag frågade Ana om deras liv härute, så svarade hon: "Vi har allt, vi har varandra, djuren, naturen, och i dag har vi dig också."

Lyckan över att ha varandra – allting var så fjärran från vårt materiella liv och från våra krav och långt ifrån vad man trodde var verklighet i dag.

ALLA DRÖMMAR HAR ETT SLUT, SÅ OCK DENNA HOS FAMILJEN ALVES I PANTANAL.

För ett antal år sedan deltog jag i en tävling om "sommarens bästa historia" och jag vann. Final med fest och prisutdelning skedde på en dygnslång båttur. Ledare för det hela var Ingvar Oldsberg och hela "storien" följer här.

Detta hände sig på 1930-talet och Cirkus Scott hade sitt vinterläger i Dalby (i Skåne). De hade länsstyrel-

sens tillstånd att rasta sina elefanter varje lördagskväll efter kl.24 på landsvägen mellan Dalby och Södra Sandby.

En lördagskväll hade det varit fest i Södra Sandby och två bönder från Skurup skulle köra hem. På den tiden var det inte så noga med "promillen" och spriten, även om man körde bil.

När bönderna närmade sig Dalby så såg de rumpan på en elefant och strax en till och ytterligare några stycken. Ingen sade någonting, bara körde vidare.

När de kom fram till Skurup och den ene skulle stiga av, så vände han sig om i dörren och sade: -

"Du!"- "Ja."- "När vi passerade Dalby."- "Ja."- såg du någon elefant på vägen?"- "NÄÄ!"- "Inte jag heller!"-